

Dosarul nr. 2ri-126/17

Instanța de fond: CA Chișinău – N. Traciuc

DECIZIE

26 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Iulia Sîrcu,

judecătorii

Sveatoslav Moldovan, Ion Druță,
Mariana Pitic, Maria Ghervas,

examinând recursul declarat de către Plugaru Victor,
în pricina la cererea înaintată de către Pelin Roman, lichidatorul SRL „Criconst & Co” în proces simplificat al falimentului privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Criconst & Co” Plugaru Victor și Stratulat Valeriu,

împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015, prin care s-a admis cererea lichidatorului SRL „Criconst & Co” privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Criconst & Co”,

CONSTATĂ:

La 26 martie 2014 SA „Valtu-Cis” s-a adresat în instanța de insolvabilitate cu cerere introductivă, prin care a solicitat intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Criconst & Co”.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2014 s-a admis cererea introductivă înaintată de SRL „Valtu-Cis”, s-a constatat insolvabilitatea și s-a dispus intentarea procedurii simplificate al falimentului și dizolvarea debitorului SRL „Criconst & Co” cu desemnarea în calitate de lichidator ÎI „Pelin Roman”.

La 26 ianuarie 2015 Pelin Roman, lichidatorul SRL „Criconst & Co” în proces simplificat al falimentului a depus cerere de atragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Criconst & Co”, administratorului și fondatorului cu cota de 51 % din capitalul social al SRL „Criconst & Co” Plugaru Victor și a fondatorului cu cota de 49 % din capitalul social al SRL „Criconst & Co” Stratulat Valeriu cu încasarea de la aceștia în mod solidar în folosul SRL „Criconst & Co” a datoriei creditoriale de 1 427 927,46 lei.

În motivarea cererii lichidatorului a invocat că, la 20 noiembrie 2014 instanța de insolvabilitate a aprobat tabelul definitiv al creanțelor cu validarea sumelor pentru DAF Botanica în mărime de 1 005 256,37 lei, pentru Casa Națională de Asigurări Sociale în mărime de 132 902,33 lei, pentru SA „Valtu-Cis” în mărime de 270 061 lei, pentru SRL „Suvi-Impex” în mărime de 8315 lei, pentru SRL „Soldi” în mărime de 10 278,16 lei, pentru executorul judecătoresc Caduc Maria în mărime de 527 lei și pentru executorul judecătoresc Ciuchitu Radu în mărime de 582,60 lei, iar în total suma de 1 427 927,46 lei.

Debitorul SRL „Cricost & Co” este în incapacitate de plată și nu dispune de mijloace bănești la conturile bancare și de bunuri mobile și imobile.

Lichidatorul debitorului SRL „Cricost & Co” Pelin Roman consideră că fondatorii Plugaru Victor și Stratulat Valeriu cunoșteau de datoriile față de creditori, având suficient timp pentru a depune cerere introductivă în instanța de insolvabilitate și a nu continua activitatea în detrimentul creditorilor, motiv pentru care se fac responsabili cu averea proprie de stingere a datoriilor creditoriale.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015 s-a admis cererea înaintată de Pelin Roman lichidatorul SRL „Cricost & Co” în procedura simplificată al falimentului. S-au atras la răspundere subsidiară solidară asociații SRL „Cricost & Co” Plugaru Victor și Stratulat Valeriu. S-a încasat în mod solidar de la Plugaru Victor și Stratulat Valeriu în beneficiul creditorilor urmăritori conform tabelului definitiv al creanțelor suma de 500 000 lei și în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 15 000 lei. În rest pretențiile au fost respinse ca fiind nefondate.

La 10 martie 2017 Plugaru Victor a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii instanței de insolvabilitate cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță. (f.d. 68-71)

În motivarea cererii de recurs recurentul a invocat că instanța de insolvabilitate a examinat cauza în lipsa recurentului, care nu a fost citat legal, a aplicat eronat dispozițiile capitolului VIII CPC, care prevede obligația instanței de a se pronunța asupra cererilor numai după citarea sau înfățișarea părților, numai în măsura în care părțile cunosc data și locul judecării, ele sunt puse într-o situație de egalitate, în sensul că își pot pregăti apărarea, pentru ca apoi să prezinte în contradictoriu toate împrejurările de fapt și de drept, de care depinde soluționarea cauzei, astfel că soluționarea cauzei cu nerespectarea acestor norme imperative reprezintă o încălcare a principiului contradictorialității.

Consideră că nefiind citat legal la ședința de judecată a fost privat de dreptul de a se apăra și de a combate argumentele care au format convingerea instanței privind atragerea sa la răspundere subsidiară, ceea ce echivalează cu necercetarea fondului cauzei.

Ulterior, la 11 aprilie 2017 recurentul a depus o cerere, prin care a solicitat de a fi repus în termenul de declarare a recursului, invocând că despre hotărârea contestată a aflat la 16.02.2017 de la executorul judecătoresc Cașer Victor, iar la 07.03.2017 a făcut cunoștință cu materialele cauzei și a primit copia hotărârii din 26.06.2015. (f.d. 76-77)

Examinând materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Plugaru Victor este depus în afara termenului de atac și urmează a fi respins ca tardiv, iar cererea de repunere în termen ca fiind neîntemeiată, din următoarele considerente.

Potrivit art. 356 CPC cererea de declarare a insolvabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolvabilității.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) al Legii insolvabilității procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Norma cuprinsă în art. 8 alin. (1) al Legii insolvabilității nr. 149 din 26 iunie 2012 stipulează că hotărârile și încheierile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Conform prevederilor art. 248 alin. (6) din aceeași lege, în toate cazurile, asupra acțiunii prevăzute la alin. (1), instanța de insolvabilitate se pronunță prin hotărâre, care poate fi contestată cu recurs de persoanele vizate în ea.

Dat fiind faptul că în procedura de insolvabilitate termenele de contestare cu recurs coincid cu cele din CPC (Secțiunea 1 (15 zile și 5 zile), iar Legea insolvabilității nu interzice acest lucru, persoana îndreptățită va putea solicita repunerea în termen pentru depunerea recursului, aducând argumentele corespunzătoare.

După cum denotă actele cauzei, hotărârea Curții de Apel Chișinău contestată cu recurs, prin care a fost admisă cererea lichidatorului SRL „Cricconst & Co” Pelin Roman privind atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere și a fondatorilor Plugaru Victor și Stratulat Valeriu, a fost emisă și pronunțată la 26 iunie 2015. (f.d. 43, 47)

Recursul împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015 a fost depus de către Plugaru Victor la 10 martie 2017 (f.d. 68-71), respectiv cu încălcarea termenului legal de 15 zile prevăzut de art. 8 alin. (1) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

Faptul depunerii cererii de recurs în afara termenului de atac se confirmă prin însuși solicitarea recurentului cu privire la repunerea în termen de declarare a recursului, care se constată, însă, a fi una neîntemeiată, deoarece motivele invocate de recurent nu constituie temei de repunere în termen, în sensul art. 116 CPC, deoarece nu justifică neîndeplinirea actului de procedură în termen.

Potrivit art. 116 alin. (1) și (3) CPC persoanele, care din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului.

Astfel, instanța de recurs constată că nu poate constitui temei de repunere în termen a recursului argumentul recurentului precum că la 16 februarie 2017 a aflat

de la executorul judecătoresc Cațer Victor, că a fost inițiată procedura de executare în baza titlului executoriu, prin care s-a dispus încasarea din contul său a sumei de 500 000 lei și faptul că la 07 martie 2017 a primit o copie a hotărârii contestate.

Concluziile instanței de recurs de respingere a cererii de repunere în termen a recursului rezultă din următoarele circumstanțe.

Creditorul urmăritor lichidatorul SRL „Criconst & Co” Pelin Roman a înaintat spre executare documentul executoriu nr. 2r-131-21/14 din 26.06.2015 executorului judecătoresc Cațer Victor, care la 02 noiembrie 2015 a primit spre executare și a inițiat procedura de executare nr. 100-649/2015. Potrivit mențiunii de pe încheierea executorului judecătoresc din 02 noiembrie 2015, Plugaru Victor a primit copia încheierii privind inițierea procedurii executării de încasare în mod forțat a sumei de 500 000 lei de la Plugaru Victor și de la Stratulat Valeriu în mod solidar în beneficiul creditorilor SRL „Criconst & Co” în cauză la 04.02.2016 contra semnătură (f.d. 65, verso). Mai mult, potrivit raportului lichidatorului SRL „Criconst & Co” în procedura simplificată al falimentului din 09.02.2016 Plugaru Victor a primit personal copia titlului executoriu privind încasarea sumei de 500 000 lei, declarând intenția de a contesta hotărârea instanței de insolvabilitate (f.d. 64)

Potrivit art. 116 alin. (3) CPC la cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.). Alin. (4) al aceluiași articol prevede că, repunerea în termen nu poate fi dispusă decât în cazul în care partea și-a exercitat dreptul la acțiune înainte de împlinirea termenului de 30 de zile, calculat din ziua în care a cunoscut sau trebuia să cunoască încetarea motivelor care justifică depășirea termenului de procedură.

La caz, se constată cu certitudine că recurentul în timp de 30 de zile de la data când a aflat despre încălcarea dreptului său, adică de la 04.02.2016 nu a îndeplinit actul de procedură, depunerea recursului asupra hotărârii Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015.

În conformitate cu art. 61 alin. (1) CPC părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea sa în eroare.

Faptul că recurentul a solicitat eliberarea hotărârii abia la 20.02.2017 (f.d. 53), depunând recurs la 10.03.2017 demonstrează lipsa bunei credințe a acestuia.

Din considerentele expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că este lipsită de temei cererea recurentului privind repunerea recursului în termen, or, acesta nu a adus careva dovezi privind imposibilitatea sa de a lua cunoștință în termen util cu hotărârea Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015 pentru a o contesta.

Astfel, în condițiile în care recurentul a dispus de posibilitatea reală să cunoască mult mai înainte de 10.03.2017 faptul că la 26.06.2015 Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărârea recurată, prin care a fost admisă cererea lichidatorului de atragere la

răspundere subsidiară a administratorului și fondatorilor societății și să o conteste, nu pot fi reținute argumentele recurentului de repunere în termen de declarare a recursului.

În circumstanțele enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de repunere în termen neîntemeiată, iar recursul lui Plugaru Victor declarat împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015, ca fiind declarat cu omiterea termenului prevăzut de lege.

La caz, Colegiul notează că, o astfel de soluție este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil, în sensul articolului 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea recursului ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a hotărârii judecătorești emise în instanța de fond și ar leza, în acest mod, principiul securității raporturilor juridice.

În hotărârea CEDO pronunțată în cauza *Ponomariov vs Ucraina* (03 aprilie 2008) Curtea Europeană a notat că, deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe noi descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși, reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Curtea a admis că revine în primul rând instanțelor interne să decidă asupra repunerii în termen de introducere a căii ordinare de atac, dar ele nu se bucură de o marjă de apreciere nelimitată. Instanțele sunt obligate să indice motivele pentru care au acceptat repunerea în termen. Un asemenea motiv ar putea fi, spre exemplu, necomunicarea hotărârii luate în proces de către autoritățile competente ale statului. Chiar și atunci, totuși, indică Curtea, posibilitatea repunerii în termen nu ar fi nelimitată, dată fiind obligația părților de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoștință. În toate cazurile, instanțele interne ar trebui să verifice dacă motivele de repunere în termen ar putea justifica o ingerință în principiul autorității de lucru judecat.

Reglementări similare au fost statuate de către Înalta Curte și în cauzele *Ceachir vs Moldova*, *Popov vs Moldova* și *Melnic vs Moldova*, în care s-a menționat că prin neaducerea vre-unui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către părți a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamantilor la un proces echitabil.

La caz, Plugaru Victor a fost fondator cu capital majoritar al SRL „Criconst & Co” și administrator al întreprinderii, de aceea era obligația lui să se intereseze de derularea activității întreprinderii cât și a procesului de faliment, intentat de creditorii.

Urmare celor menționate și având în vedere faptul că recursul este depus cu omiterea evidentă a termenului prevăzut de lege, iar cererea de repunere în termen este neîntemeiată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții

Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge ca fiind tardiv recursul declarat de către Plugaru Victor.

În temeiul celor expuse, în baza art. 445 alin. (1) lit. a) CPC Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Se respinge cererea lui Plugaru Victor cu privire la repunerea în termenul de declarare a recursului.

Se respinge recursul declarat de către Plugaru Victor împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2015, în pricina civilă la cererea lui Pelin Roman, lichidatorul SRL „Criconst & Co” în proces simplificat al falimentului privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Criconst & Co.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței
judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Ion Druță

Mariana Pitic

Maria Ghervas